

navnlig ikke løbe an paa, at den Sigtedes „Uskyldighed ogsaa uden Forsvarers Medvirkning let vil komme for Dagen“.

Den Affattelse, som de nævnte Medlemmer herefter ønske givet §§ 39 og 40, er følgende:

§ 39.

Offentlig Forsvarer bliver, for saa vidt den Sigtede ikke selv har valgt en Forsvarer, eller den valgte Forsvarer udebliver, at beskikke:

- a) naar Sigtede undergives Varetægtsfængsling for en Forbrydelse, som staar under en Straffebestemmelse, der kan medføre Straf af offentligt Arbejde,
- b) naar der, forinden Tiltale er rejst, skal afhøres Vidner, eller Besigtigelse skal ske, eller Syn eller Skøn afgives til Brug under Domsforhandling, dog at Retshandlingen ej bliver at udsætte efter Forsvarers Tilstedekomst, naar det maa befrygtes, at Beviset derved vilde spildes,
- c) naar Nævninger skulde medvirke i Landsretssager, eller der i saadanne Sager er Spørgsmaal om at lægge Beslag paa Sigtedes Formue i Henhold til denne Lovs § 180,
- d) i alle andre Sager, hvor Tiltale er rejst for *Landsret*, eller der i Anledning af Begæring om Genoptagelse af en Sag skal finde mundtlig Forhandling Sted ved Landsret,
- e) naar en Landsrets Dom paaankes, eller der i Anledning af Kære til Højesteret undtagelsesvis skal finde mundtlig Forhandling Sted, jfr. § 350, 2det Stykke,
- f) naar Vidners eller Syns- eller Skønmænds beedigede Forklaring begæres til Brug under en i Udlandet indledet Straffesag.

I de under a og d nævnte Tilfælde bliver offentlig Forsvarer kun at beskikke, naar den Sigtede (eller hans Værge) begærer det. Herom skal der gives Sigtede Lejlighed til at udtale sig.

§ 40.

Ogsaa uden for de Tilfælde, hvor Beskikkelse af offentlig Forsvarer følger af Bestemmelserne i § 39, kan der under Forundersøgelser og i Sager, der skulle paadømmes ved Underret, saavel som i Sager, der ere paaankede eller paakærede til Landsret, eller i Sager, hvor Tiltale rejses ved Landsret, ogsaa uden at Sigtede begærer det, beskikkes Sigtede offentlig Forsvarer, naar Retten efter Sagens Beskaffenhed finder saadant fornødent, og

Sigtede ikke selv har valgt en Forsvarer, eller denne udebliver.

Beslutninger, hvorefter Forsvarer beskikkes, kunne ikke paaklages for højere Ret; imod Beslutninger, hvorved Beskikkelse af Forsvarer nægtes, kan Kære til højere Ret finde Sted.

Nævnte Mindretal foreslaar endvidere, at sidste Del af § 45, 1ste Stykke, (fra Ordene: „men Forsvareren er“ og Stykket ud) *udgaaer*.

Forsvareren bør — efter dette Mindretals Mening — under Retsmøderne indtage samme Stilling og have de samme Rettigheder som Anklageren. Forsvareren maa selvfølgelig have Adgang til Retsmøderne, men det vilde da formentlig være ganske urimeligt at afskære ham fra at rette Henvendelse til Dommeren om visse Spørgsmaals Fremsættelse til de mødende Vidner og lignende, eller fra at henlede hans Opmærksomhed paa formentlig foreliggende Misforstaaelser, Modsigelser og lignende. Naar Sigtede møder med sin Forsvarer for ved hans Hjælp at varetage sit Tarv under Retsmødet, maa de kunne konferere med hinanden angaaende de der fremkommende Forklaringer, om Henvendelser til Dommeren osv. At forbyde dem at tale sammen vilde ikke alene være unaturligt og forargeligt, men tillige indeholde en Retskrænkelse mod Sigtede og afskære Forsvareren fra forsvarlig at røgte sit Hverv. Bestemmelsen i § 154, sidste Stykke, indeholder fornødent Værn imod, at en Forsvarer skulde forhindre Sigtede fra at afgive oprigtige Erklæringer.

Overhovedet maa disse Kommissionens Medlemmer hævde, at Principet for Straffesagers Behandling, ogsaa paa Forberedelsesstadiet, maa være *retslig Ligestillethed for Anklager og Forsvarer*. Særlig gælder dette i Retsmøderne og lige over for Dommeren. Den fra Inkvisitionsprocessens Tankegang hentede Fordring om, at det ikke tilstedes Sigtede eller hans Forsvarer at „modvirke Sagens Oplysning“, vil faktisk let komme til at gaa ud paa, at Sigtede skal hæmmes og begrænses i sit Forsvar, og at han navnlig ikke i Tide skal kunne afsløre Misligheder ved de Bevismidler, som Anklageren agter at fremføre. Fordringen om, at der indrømmes Anklagemagten visse *retslige* „Begunstigelser“ for at sætte den i Stand til at indhente det saakaldte „For-spring“, som den Sigtede menes *faktisk* at have, lader sig ikke forlige med Principet om Parternes retslige Ligestillethed. Saa fremt den selvfølgelig Ting, at Anklage-